

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg tror, at man desværre må give de kritkere ret, der siger, at konkurslovens bestemmelser er sådan udformet, at de opfordrer til at ødelægge og nedlægge arbejdspladser. Jeg vil gerne pege på et par eksempler fra den senere tid, nemlig de to ejendomshandlere i København, der blev erklæret konkurs, og hvor den endelige afgørelse år efter viste, at de på intet tidspunkt havde været i betalingsvanskeligheder. Der er salg af værdier fra konkursboerne, og lad mig tage som eksempel salget af Bøje Niensens maleri, der blev solgt til en brøkdel af, hvad det var værd. Jeg kan også nævne lukningen af entreprenør Wilhelmsens store arbejdspladser, som jeg ikke føler mig overbevist om var nødvendig.

Må jeg sige om hele Bøje Nielsen-sagen, at jeg kan ikke lade være med at føle, at de artikler, der har stået i Ekstra Bladet, har for meget ret til, at det er betryggende for os, så jeg håber virkelig, at der vil ske noget.

Når man behandler et forslag, der er så omfattende på denne tid af samlingen, kan det selvfølgelig ikke gennemføres i denne samling, men faktisk er det uholdbart, at der ikke sker noget på området, så jeg håber – og jeg kan forstå, at der er flertal for det herinde – at der sker noget meget hurtigt.

Birgith Mogensen (CD):

B 90 er med få ændringer en genfremsættelse af hr. Barsøe-Carnfeldts forslag, dateret den 27. oktober 1983. CD mener, at der bør ruskes gevaldigt op i dette mangeartede problem, der efter min mening giver visse grupper og enkeltpersoner lejlighed til alt for let at »tiltuske sig« alt for mange penge for ydelser, der slet ikke er i balance med de tjenerer, som de præsterer. Kald det salærer, takster, honorarer eller hvad man vil, men undlad at kalde det løn som fortjent.

Hr. Barsøe-Carnfeldt og jeg kan dokumentere tilfælde, hvor visse juridiske fagarbejdere og deres medarbejdere har tilegnet sig så store beløb, at jeg helst ville betegne det med et ord, som vi normalt ikke benytter i folketingsalen. Læg vel mærke til, at disse såkaldte honorarer, eller hvad de damer og herrer kalder det, helt uden blusel bliver taget op af lommen på mennesker, der i disse situationer også psykisk ligger ned, og er der ikke nok, ja, så må fallentens kreditorer

punge ud. Naturligvis er min vrede ikke rettet mod en hel stand inden for de liberale erhverv, men som bekendt er der brådne kar inden for enhver stand eller branche, og i de senere års mange likvidationer og konkurser har det vist sig, at enkelte advokaters griskhed virker samvittighedsløs og umenneskelig. Bl.a. er afståelsesmetoder af visse konkursboers aktivmasse under al kritik. I visse tilfælde kunne nogle aktiver have indbragt cirka det dobbelte kronebeløb til fordel for både skyldner og kreditor.

Alt for tit har de herrer stort set kun sigtet efter dækning til revisor og eget salær. Meget tit vil en branchekyndig person inden for det enkelte konkursbo helt naturligt kunne opnå bedre priser for eventuelt varelager, maskiner osv., eller hvorfor ikke gøre det til en regel, at fallenten selv er med til at varetage afståelsen af aktivmassen? Autoriserede auktioner ville også være en rimelig og retfærdig afviklingsmåde.

Uden at træde nogen for nær kan jeg sige, at det også er sjældent, at en betalingsstandsning effektivt benyttes til at undgå konkurs, men det tror pokker, når likvidator eller kurator paradoksalt nok kan opnå et større honorar, når han ikke gør en vigtig og positiv indsats for redning af den betalingsstandsede virksomhed.

Lad mig slutte med at foreslå oprettelse af et uvildigt udvalg, som kan udarbejde mere retfærdige regler med hensyn til betalingsstandsning, konkurser og salærer etc. På hele dette samfundsområde trænger der virkelig til oprydning, og CD vil positivt medvirke i det kommende udvalgsarbejde.

Arentoft (FP):

Forslaget indledes med ordene:

»Folketinget opfordrer regeringen til ved lovgivning eller på anden måde at sikre fastsættelse af regler og salærtakster for behandling af likvidationsboer/konkursboer...« osv.

Ministeren sagde, at der er overvejelser i Advokatrådet om at bremse de meget store salærer. Det er meget, meget positivt, og det ligger jo faktisk som et svar i dette »eller på anden måde«, idet jeg forstod, at ministeren ikke mente, at det var klogt med direkte lovgivning på området. Samtidig sagde ministeren, at skifteretten fastsætter salæret efter sagens beskaffenhed. Det kan jeg ikke rigtig